

fofo. "Every Woman's Encyclopaedia", c. 1910

Peruwianka – Królowa Ras Długowłosych.

Historia Rasy.

Peruwianka jest jedną z najstarszych ras długowłosych, w Wielkiej Brytanii pojawia się na wystawach oraz jest hodowana już od ponad 100 lat. Jest wiele teorii gdzie dokładnie rasa się urodziła, jedna mówi że w Brytyjskiej inna że we Francuskiej hodowli.

Jedno jest pewne, Szwecja to kraj, który doprowadziła Peruwiankę do Perfekcji !

Rozród.

Peruwianka nie jest szczególnie trudna w rozrodzie. Jak to bywa u innych ras, wiele problemów z rozrodem jest bardziej związane z daną linią hodowlaną, i jej problemami takimi jak toksemia, tężyczka czy problemem z zapłodnieniem. Mioty liczą sobie od 1 do 4 młodych (najczęściej), Samice są raczej dobrymi „kwokami”, którą non stop dbają o swoje młode, cały czas mając je pod swoim czujnym matczynym okiem.

Standard Rasy.

Jest to dość „wrażliwy temat”, który sprawia iż ta wspaniała rasa a przede wszystkim jej hodowcy mają bardzo „pod górę” z wystawianiem swoich zwierząt za granicą. Dlaczego?. Otóż jest to jedna jedyna rasa, która w każdym kraju ma inny standard !.

1. Wielka Brytania, Skandynawia, Polska, Rosja, Hiszpania, Portugalia.

W tych krajach na wystawach u peru największą uwagę zwraca się na głowę typ i ciało (które jest bardzo ważne) oraz na włos dzieląc je na FRONT, BOKOBRODY, BOKI OKRYWY, TREN, GĘSTOŚĆ, STRUKTURĘ WŁOSA.

Kolor oraz rozety nie są brane pod uwagę. (oczywiście dodatkowe rozetki to powód do dyskwalifikacji). Pożądane jest by rozety biodrowe były wysoko położone, ponieważ sprawia to iż tren jest masywniejszy oraz silniejszy.

2. Niemcy, Czechy, Holandia, Austria, Słowacja.

W tych krajach Peru sędziują się poprzez kolor (rozłożenie barwy, wysycenie), oraz pozycję jak i symetrię rozet biodrowych – również w tych krajach jest oczekiwane iż rozety będą bardzo nisko osadzone.

Włos nie ma większego znaczenia.

Charakter.

Pod względem charakteru, peruwianki to istna arystokracja, u której ich humor podyktowany jest ich „emocjami” oraz aktualnym samopoczuciem. Mimo wszystko są to jedne z najlepszych oraz najbardziej zwariowanych ras pod tym względem.

Etapy Rozwoju.

1. Do 2 miesięcy.

Sierść jest dość krótka. W tym okresie Peruwianki zdecydowanie są najśłodszymi „świnkowymi” małuchami ze wszystkich ras.

2. Od 2 do 5 miesięcy.

Jest to okres „brzydkiego kaczątko”, zwłaszcza u młodych samców, głowy są zazwyczaj wydłużone, włos jest w trakcie zmiany z dziecięcego na dojrzały.

3. Od 6 miesięcy w górę.

Nasza peru „zaczyna przypominać” rasę którą jest. Włos zaczyna robić się silny oraz elastyczny, nie tracąc przy tym pożądanej delikatności. Ciało oraz głowa zaczyna się wyrabiać.

Dobra Peruwianka widziana moimi oczami.

Czym dla mnie powinna się charakteryzować dobry osobnik tej rasy, otuż postaram się to opisać w kilku punktach, oraz kryteriach które biorę pod uwagę oceniając perusy.

1. Ciało.

Jest bardzo ważne, musi być, krótkie zwarte oraz silne, im bardziej kompaktowe tym lepiej, jest o tyle istotne iż od niego w 90% zależy kształt okrywy włosa.

2. Głowa i uszy.

Głowa musi być dość silna (u samca), i krótka (u samicy), uszy powinny być duże oraz być dość nisko położone. Dlatego że w momencie iż uszy są wysoko oraz stoją niszczą nam front (grzywkę) która jest najważniejsza w tej rasie !

3. Front.

Czyli jak wyżej, po prostu charakterystyczna grzywka. Powinna być obfita w włos, o dużej gęstości oraz bez jakichkolwiek prześwitów we włosie.

4. Boki okrywy.

Powinny być charmonijne z frontem, równej długości bez ubytków, obfite w gęstości.

5. Tren.

Gęsty, gdzie rozety są zaraz pod kośćmi biodrowymi, masywny oraz gęsty wraz z frontem oraz bokami okrywy tworzą jednolitą całość.

6. Bokobrody.

Gęstą oraz masywną równą długością z bokami.

*Daniel Dawid Banasiak
Dior Cavia
Warszawa 10.07.2015*